

Hof van beroep Brussel 28 januari 2014*Zaak: 2013AR226*

ARBITRAGE

Voorwaarden – Overeenkomst – Arbiters – Nietigheid – Motivering

ARBITRAGE

Conditions – Convention – Arbitres – Nullité – Motivation

Een Belgische doe-het-zelfzaak had drie jaar lang meubels aangekocht van een Spaanse verkoper. De algemene verkoopsvoorwaarden op de achterzijde van de factuur voorzagen in de arbitrageclausule van een Brussels arbitrage-instituut.

Toen de Spaanse verkoper een geschil voor de arbiter bracht, betwistte de Belgische koper de rechtsmacht van de arbiter. De arbiter oordeelde dat ze bevoegd was (lees: rechtsmacht had). In een latere vernietigingsprocedure volgden de rechtbank van eerste aanleg en het hof van beroep van Brussel haar in deze beslissing.

Het hof oordeelde dat “[g]elet op de lange relatie tussen partijen en de herhaalde kennisgeving van de algemene voorwaarden van de leverancier [...] deze voorwaarden in hoofde van de partijen bindende contractuele stukken uit[maken] in de zin van artikel 1677 van het Gerechtelijk Wetboek. Appellante wordt als handelaar geacht de algemene voorwaarden te hebben goedgekeurd en zij wordt dan ook geacht haar wil om het geschil aan arbitrage te onderwerpen ondubbelzinnig te hebben betuigd.”

Daarbij speelde ook mee dat het arbitragebeding duidelijk was opgesteld in het Frans en het Nederlands. Bovendien werd op de voorzijde van de factuur uitdrukkelijk verwezen naar het arbitragebeding op de achterzijde.

Het hof benadrukte dat arbitragebedingen in het internationaal handelsverkeer geen volstrekt ongebruikelijke en buitensporige bedingen zijn. Een minderheid in de rechtspraak was vroeger van oordeel dat arbitragebedingen wel ongebruikelijk zijn, waardoor het stilzwijgen van de bestemming van de factuur niet beschouwd zou kunnen worden als een aanvaarding. De hoven en rechtbanken van Brussel en Gent zijn echter steeds tot een ander besluit gekomen (zie H. VAN HOUTTE, K. COX en S. COOLS, “Overzicht van rechtspraak: Arbitrage (1972-2006)”, *TBH* 2007, 124).

Verder verwierp het hof de strijdigheid van het arbitragebeding met artikel 6, 1 EVRM omdat de zaak behandeld werd door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij wet is ingesteld. Ook het beweerde gebrek aan motivering van de arbitrale uitspraak werd van tafel geveegd, nu de arbiter in 5 pagina’s had toegelicht waarom de tegenvordering van de koper werd verworpen. Het hof voegde toe dat het de relevantie van de motivering van de arbiter niet behoort te onderzoeken.

K.C.

Hof van Cassatie 22 november 2013*Zaak: C.12.0405.F*

ARBITRAGE

Voorwaarden – Overeenkomst – Nietigheid – Splitsbaarheid

ARBITRAGE

Conditions – Convention – Nullité – Séparabilité

Het hof van beroep te Brussel oordeelde dat de verweerder zich niet kon beroepen op het arbitragebeding om de hoven en rechtbanken onbevoegd te doen verklaren, nu de koopovereenkomst waarin het arbitragebeding vervat was nietig was.

Het Hof van Cassatie verbrak deze automatische uitbreiding van de nietigheid van de hoofdovereenkomst tot het arbitragebeding, omdat het hof van beroep de geldigheid of eventuele beëindiging van het arbitragebeding op zich niet onderzocht had. Artikel 1697.2 Ger.W. (oud) stelde immers uitdrukkelijk dat de vaststelling dat het contract nietig is, niet van rechtswege meebrengt dat ook de overeenkomst tot arbitrage die daarvan deel uitmaakt nietig is. Artikel 1690, § 1 van de nieuwe arbitragewet voegt daar uitdrukkelijk aan toe dat het arbitragebeding beschouwd wordt als een overeenkomst die los staat van de andere contractuele bepalingen.

K.C.

Cour de justice de l’Union européenne 10 juillet 2014*Affaire: C-421/12*

PRATIQUES DU MARCHÉ

Pratiques interdites – Pratiques commerciales déloyales à l’égard des consommateurs – Professions libérales – Annonces de réduction de prix – Ventes ambulantes

MARKTPRAKTIJKEN

Verboden praktijken – Oneerlijke handelspraktijken jegens consumenten – Vrije beroepen – Aankondiging prijsvermindering – Ambulante handel

La Cour de justice a rendu ce 18 juillet 2014 un enième arrêt portant sur l’examen de la conformité de certaines dispositions de droit belge en matière de pratiques commerciales avec la directive 2005/29/CE du 11 mai 2005 relative aux pratiques commerciales déloyales des entreprises vis-à-vis des consommateurs. Contrairement aux arrêts précédents, rendus sur question préjudicielle, cet arrêt intervient cette fois dans le cadre d’une procédure en manquement introduite par la Commission contre l’Etat belge.

Par son recours, la Commission faisait essentiellement grief à l’Etat belge de ne pas avoir transposé correctement les dispositions de la directive 2005/29/CE en:

- excluant les titulaires d’une profession libérale ainsi que les dentistes et les kinésithérapeutes du champ d’application de la l’ancienne loi du